

Nedelja Jezusovega krsta
Pirniče, 7. januarja 2018
»Poklical sem te po imenu«

Dragi bratje in sestre!

Ob nedelji Jezusovega krsta lahko razmišljamo o marsičem: morda se spominjamo krsta, na katerem smo bili navzoči, morda krsta lastnih otrok, morda zakonca, ki je zakramente prejel kot odrasel, morda pomislimo na različne oblike krstov, ki jih poznamo po raznih krščanskih skupnostih... Ampak najpogostejša asociacija, ki jo dobimo ob pojmu krsta je dejstvo, da pri krstu dobiš ime.

Imeti ime, dragi bratje in sestre, je neprecenljivo bogastvo. Morda se nam na prvi pogled to niti ne zdi tako pomembno - nenazadnje imamo imena vsi, celo nekaterim živalim ga damo - a če nekoliko pomislimo, kaj ime pravzaprav je, bo to v marsičem spremenilo naš pogled na zakrament krsta. Imeti ime pomeni, da si vsaj za nekoga dragocen.

Poimenovati nekoga pomeni, prepoznati ga, kot drugačnega od drugih. Če pred seboj vidiš le množico brezimnih posameznikov, ti ne pomenijo nič. Vsi so bolj ali manj enaki in do nobenega od teh posameznikov ne čutiš ničesar. Ali bolje: do vseh čutiš isto. Ko pa te eden od njih nagovori na prav poseben, svoj način, ga boš želel poimenovati, saj zdaj ni več kot ostali posamezniki v množici, ampak le on sam. In ime, ki mu ga boš dal, bo pomenilo, da si v njem prepoznal nekaj enkratnega, nekaj, kar ga dela drugačnega od vseh drugih. Poimenovati nekoga, pomeni z njim vstopiti v povsem osebni odnos. Osebe in stvari začnejo zares obstajati šele, ko dobijo ime. Vse dotlej so le brezimni posamezniki, ki nikomur nič ne pomenijo.

V trenutku, ko se otrok rodi na svet, mu starši izberejo ime. Od tega trenutka naprej jih bo to ime, pa kjerkoli že ga bodo slišali, spominjalo nanj. In če bo nemara odšel od doma in bo živel daleč stran od njih, bo za trenutek, ko bodo izgovorili njegovo ime, spet z njimi. Ko ljubeče izrečeš ime, to ustvarja bližino. Ime je zato dosti več kot beseda, s katero označujemo stvari. Ime govori o odnosu.

In zakaj torej pri krstu dobimo ime? S krstom postanemo del skupnosti. Vendar ne le eden od brezimnih elementov določene skupine; postanemo del živega občestva. In to občestvo me prepozna kot enkratnega in neponovljivega. Še več: občestvo, cerkvena skupnost, na nek način sprejme odgovornost zame. Od krsta naprej nisem le *»new kid in the block«*, kar neki otrok iz

našega kraja: ime imam, kar pomeni, da me poznajo, da me spoštujejo, čeprav sem morda še dojenček, in končno, da jim ni vseeno zame. Imeti ime pomeni, da si nekdo.

Krščanska tradicija je, da ljudje svojim otrokom dajemo imena svetnikov. In to vsaj iz dveh razlogov: prvi je to, da starši želijo, da bi otrok nosil, ne le ime kakega od svetnikov, ampak tudi kakšno od njegovih lastnosti. Če dovolite eno osebno izkušnjo: ko sta mi starša dala ime Blaž, sta - tako mi je mama kasneje razložila - želela, da bi postal zdravnik. No, na nek način jima je uspelo...

Drugi razlog, zaradi katerega starši dajejo otrokom imena svetnikov je to, da želijo, da bi bil svetnik, čigar ime so dali otroku, tudi otrokov nebeški zavetnik, njegov priprošnjik pri Bogu. V ozadju tega razmišljanja je logika, češ, da bo svetnik na otroke, ki nosijo njegovo ime, nekoliko bolj pozoren. In veste kaj? Dejansko verjamem, da je tako. Če verjamemo, da so svetniki naši priprošnjiki pri Bogu, potem zagotovo ne more škoditi, če starši iz spoštovanja do tega ali onega svetnika svojemu otroku dajo ime po njem.

Dragi bratje in sestre. Človek si imena ne izbira sam. Da mu ga tisti, ki do njega ni ravnodušen, ampak mu nekaj pomeni. Zato so imena znamenja, da nismo sami. Da nekomu nekaj pomenimo, da smo vsaj za nekoga dragoceni. In to je neskončno več od nič. In že zaradi tega je vredno živeti. Amen.